ปกิณกธรรม ของคุณครูฉลวย สมบัติสุข

พรพรรณ สุจริตวณิช

ถูกเตือนให้รีบปฏิบัติ

คุณครูฉลวย สมบัติสุข หรือผู้ที่ข้าพเจ้าเรียกติดปากว่า คุณป้าฉลวย ท่านเป็นศิษย์อาวุโสท่านหนึ่งของหลวงพ่อสด จันทสโร วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ที่กล่าวว่าท่านเป็นศิษย์อาวุโสเพราะท่านมาปฏิบัติธรรมกายกับหลวงพ่อสดตั้งแต่ก่อนสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ท่านเคยบวชเป็นแม่ชี และอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ เป็นเวลาเกือบ ๒๐ ปี ปัจจุบันท่านอายุ ๘๙ ปี (พ.ศ.๒๕๕๕)

ข้าพเจ้าได้รู้จักกับคุณป้าจากการแนะนำของหลวงพ่อภาวนาโกศลเถระ (วีระ คณุตโม) สมณศักดิ์ของท่าน ณ ขณะนั้น พ.ศ. ๒๕๓๐ ระยะเวลากว่า ๒๕ ปี ที่ข้าพเจ้ารู้จัก และได้มาปฏิบัติธรรมกายกับท่าน ในระยะแรกมาปฏิบัติสม่ำเสมอ จากนั้นก็ห่างการปฏิบัติไป แต่ก็ยังไปมาหาสู่ตลอด

จนเมื่อปลายเดือนมีนาคม ๒๕๕๕ ข้าพเจ้าเกิดความคิดอยากจะมาปฏิบัติอย่างจริงจัง ด้วยคิดว่า คุณป้าท่านอายุมากแล้ว เราโชคดีที่ได้มีโอกาสรู้จักกับท่าน ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ เราน่าจะได้รับประโยชน์ น่าจะเจริญในธรรมให้มากกว่านี้ เพราะขณะนี้ครูบาอาจารย์ก็มีอยู่ เวลาก็มี อะไรก็มีพร้อม **ทำไมเราถึง**

ปล่อยวันเวลาให้มันผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ทำไมเราถึงทำตัวแบบทัพพีที่อยู่กับแกงแล้วไม่รู้รสแกงเลย วันหนึ่งถ้าท่านไม่อยู่แล้ว เราจะได้ไม่ต้องมาเสียใจภายหลังว่า "**รู้งี้ ตอนนั้นรีบปฏิบัติซะก็ดีแล้ว**"

ด้วยความที่ "รู้งี้" ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเด็ดขาดที่จะเข้าปฏิบัติอย่างจริงจังอีกครั้ง โดยสัญญากับคุณป้าว่าจะตั้งใจปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอทุกวัน แม้วันใดเหนื่อยเพลีย ไม่ว่างก็อาจจะสวดมนต์บทสั้นๆ นั่งสมาธิได้แป๊ปเดียวก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะทำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ **ให้เป็นกิจวัตรอันเป็นกุศลให้ได้ทุกวัน**

ประจวบกับช่วงปลายเดือนมีนาคมนั้น ข้าพเจ้ามีเรื่องหลายเรื่องเข้ามากระทบกวนใจ ทำให้วันหนึ่งข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากหลวงพ่อกันตสิริ วัดถ้ำชี จ.เพชรบุรี ที่ให้โยมอุปัฏฐากต่อโทรศัพท์มาเตือนข้าพเจ้าด้วยความเมตตาว่า "ไม่ต้องสนใจใคร ไม่ต้องยุ่งกับคนอื่น ให้ดูแต่จิตตัวเองเท่านั้นพอ" หลวงพ่อเตือนให้ข้าพเจ้าเร่งปฏิบัติอีกแล้ว แต่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจว่าครูบาอาจารย์ไม่ทิ้ง เมื่อไหร่ที่ข้าพเจ้าชักจะออกนอกลู่นอกทาง ครูบาอาจารย์ที่เป็นกัลยาณมิตรจะเตือนทันที ซึ่งตรงกับคำอธิษฐานจิตของข้าพเจ้าที่อธิษฐานมาตลอดว่า "**ขอให้พบเจอแต่กัลยาณมิตรที่ดี ที่มาชักจูงกันไปในทางที่สูง ที่ประเสริฐเท่านั้น**"

เข้าปฏิบัติธรรมใหม่

ดังนั้นในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ ข้าพเจ้าจึงมาปฏิบัติธรรมกับคุณป้าฉลวยอีกครั้ง และเมื่อปฏิบัติเข้าวันที่ ๒ หลังจากปฏิบัติเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ถามคุณป้าว่า "วันนี้หนูนั่งดีขึ้นไหมคะ" ซึ่งที่จริงข้าพเจ้าคิดว่าตัวเราเองน่าจะรู้ตัวเองดีที่สุดว่าเราเป็นอย่างไร ? แต่เพราะอยากรู้ว่าคุณป้าท่านจะตอบว่าอย่างไร ? แล้วท่านก็ตอบคำถามของข้าพเจ้าที่ทำให้ข้าพเจ้าอมยิ้มออกมาว่า "ก็จะดีขึ้นเรื่อย ๆ"

วันที่ ๓ ของการปฏิบัติ คุณป้าแนะข้าพเจ้าว่า “**ระวังกาย ระวังใจให้มากๆ และเวลานั่งสมาธิไม่ต้องเกร็ง ไม่ต้องเพ่ง ที่จะให้เห็นลูกแก้วหรือองค์พระให้ได้ เพียงทำจิตให้สงบ ให้นิ่ง ให้หยุด เดี๋ยวก็จะเห็นเอง**” ข้าพเจ้าเรียนถามท่านว่า “ผู้ที่ได้ธรรมกายชั้นสูง จะรู้สภาวจิตหรือจับสภาวจิตของคนอื่นได้ใช่ไหมคะ” ท่านตอบว่า “ปฏิบัติไปจะรู้เอง”

วันต่อมาหลังจากนั่งสมาธิเสร็จ คุณป้าชมว่า “นั่งได้ดีขึ้น ความคิดอกุศลต่างๆ ลดน้อยลงไปเป็นลำดับ ทำให้จิตผ่องแผ้วสงบขึ้น” ท่านแนะนำต่อว่า “**ถ้าอยากให้การปฏิบัติดีขึ้น ต้องพยายามสำรวมวาจา อย่าพูดมากไม่งั้นจิตจะส่ายจะฟุ้งซ่าน จิตจะไม่นิ่งไม่แน่วแน่**” พอคุณป้าพูดแนะจบ ข้าพเจ้าก็หวนระลึกถึงบทกลอนสอนธรรมของท่านพุทธทาสภิกขุบทหนึ่งที่เคยอ่านมานานแล้วรู้สึกประทับใจ ท่านสอนไว้ว่า...

“รักษาจิตให้ดี
ทำหน้าที่ให้ถูกต้อง
มีสติอย่าให้พร่อง
ความเศร้าหมองจะหมดไป”

โคตรภู

ข้าพเจ้าได้เรียนถามคุณป้าฉลวย หลังจากนั่งสมาธิเสร็จในอีกวันหนึ่ง เรื่องที่คุณป้าเคยพูดทำนายข้าพเจ้าไว้ เมื่อข้าพเจ้าปรารภว่า "การมาสู่โลกนี้ ถ้าไม่ให้เสียชาติเกิด ต้องปิดอบายภูมิให้ได้โดยถาวร เพราะฉะนั้นอย่างต่ำต้องได้บรรลุโสดาบันใช่ไหมคะ จึงจะปิดอบายภูมิได้ แต่คุณป้าเคยพูดไว้เมื่อเกือบ ๒๐ ปีก่อนว่าหนูจะได้โคตรภูเท่านั้น" คุณป้าถามกลับว่า "รู้มั๊ยว่าโคตรภูหมายถึงอะไร ?" แล้วท่านก็อธิบายต่อว่า "**โคตรภูคือด่านแรกของมรรคผลนิพพาน**" ท่านอธิบายต่อถึงการปิดอบายที่ข้าพเจ้ากลัวนักว่า "**การปิดอบาย หนีอบาย ก็แค่ไม่ทำความชั่ว ไม่ทำอกุศล โดยเฉพาะไม่ทำผิดศีล ๕ ข้อ และทำความดีก็ปิดอบายได้แล้ว แต่ถ้าเราทำจิตให้ดี ให้สงบผ่องใสด้วยก็จะไปสู่อีกระดับหนึ่งที่สูงกว่าดีกว่า**"

ข้าพเจ้าถามต่อว่า "ในตำราบอกว่าจิตก่อนตายสำคัญนัก ถ้าเกิดจิตเศร้าหมองก็ไปสู่อบายภูมิได้เหมือนกันใช่ไหมคะ เพราะฉะนั้นมันคงไม่ใช่แค่การผิดศีล ๕ หรือกรรมทางกาย วาจาเท่านั้น แต่มันต้องรวมถึงจิตด้วยใช่ไหมคะ" คุณป้าตอบว่า "ก็ใช่ **เราจึงต้องพยายามรักษาจิตให้ผ่องใสด้วย ให้มีสติมีสมาธิ**"

ข้าพเจ้าถามเรื่องสังโยชน์ ๓ ของพระโสดาบัน คือ สักกายทิฏฐิ ความยึดถือตัวตน วิจิกิจฉา ความลังเลสงสัยในศีลในธรรม และสีลพตปรามาส การยึดถือลูบคลำศีล พรต แต่ไม่ปฏิบัติเข้าถึงศีลพรตอย่างจริงจัง ถ้าเราตรวจสอบวิเคราะห์ตัวเองแล้ว และคิดว่าเรายังไม่ผ่านในบางข้อ ทำให้ไม่มีคุณสมบัติถึงพระโสดาบัน และเมื่อโคตรภูเป็นด่านแรกที่ต้องผ่านก่อน แล้วเราจะรู้ตัวเราเองได้อย่างไรว่าเราถึงโคตรภูแล้วหรือยัง ? คุณป้าตอบว่า "**ถ้าถึงโคตรภูแล้วเราจะมีจิตที่ละเอียด รู้ เห็น คิดอะไรที่ถูกต้องลึกซึ้งมากกว่าคนปกติ**"

คุมจิตทางไกล

หลังจากที่ข้าพเจ้าเดินทางไปปฏิบัติที่บ้านท่านมาหลายวัน กว่าจะคุยกว่าจะปฏิบัติเสร็จก็ราว ๑๙.๐๐ น. คุณป้าคงเป็นห่วง และเห็นว่าข้าพเจ้าจะลำบากในการเดินทาง วันต่อมาท่านจึงบอกมาทางโทรศัพท์เมื่อข้าพเจ้าโทรศัพท์ไปบอกว่าจะเข้าไปหาว่า "ไม่ต้องมาหรอก ไว้เวลาจะนั่งสมาธิให้โทรบอกป้าว่าจะนั่งสมาธิเมื่อไหร่ ตอนกี่โมง ก็จะเหมือนกับมานั่งต่อหน้าป้าเหมือนกัน" ทำให้ข้าพเจ้านึกในใจว่า "แบบนี้ก็มีแฮะ"

ดังนั้นทุกเย็นในช่วงนั้น (ยกเว้นกรณีจำเป็น) จะเป็นเวลาที่ข้าพเจ้าจะนั่งสมาธิ โดยก่อนนั่งจะโทรศัพท์ไปบอกท่านก่อน และหลังจากนั่งสมาธิเสร็จแล้วข้าพเจ้าจะโทรคุย พร้อมขอคำแนะนำเพิ่มเติมกับคุณป้าอีกด้วย วันหนึ่งท่านถามข้าพเจ้าว่า "ระหว่างนั่งสมาธิกับท่านตัวต่อตัว กับนั่งเองแต่โทรบอกเวลานั่งกับท่านก่อน ต่างกันไหม" ข้าพเจ้าตอบว่า "ต่างกันที่ความรู้สึก ถ้ามานั่งกับคุณป้าจะรู้สึกอบอุ่นกว่า ระมัดระวังจิตมากกว่า เพราะรู้ว่าคุณป้าดูอยู่ เพราะเห็นๆ อยู่" คุณป้าเลยพูดขึ้นว่า "มันก็เป็นซะอย่างนี้" ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าคิดถึงเหตุการณ์วันหนึ่งที่ข้าพเจ้าชวนท่านนั่งสมาธิว่า "คุณป้าขา เรานั่งสมาธิกันเถอะค่ะ" ท่านตอบกลับมาว่า "ก็นั่งซิ" แต่ข้าพเจ้าก็เห็นท่านนั่งดูสมุดโทรศัพท์เฉยอยู่ ก็ไม่เข้าใจท่านบอกให้เรานั่งสมาธิแต่ไม่เห็นท่านนั่งสมาธิเลย ข้าพเจ้าเพิ่งมาเข้าใจในตอนหลังเมื่อข้าพเจ้าถามท่านว่า "คุณป้านั่งสมาธิบ่อยไหมคะ" "มีเวลาว่างก็ทำ" "ส่วนใหญ่นั่งช่วงไหนคะ" "ทำทุกเวลาที่ระลึกได้ แม้ตอนนี้ก็ทำอยู่" "ลืมตาแบบนี้ก็ทำสมาธิได้หรือคะ" ท่านกล่าวว่า "ทำได้"

การปฏิบัติของผู้ที่ได้ธรรมกายชั้นสูง

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเกิดความสงสัยอยากรู้ว่า ผู้ที่ได้ธรรมกายชั้นสูงอย่างคุณป้าฉลวยท่านปฏิบัติอย่างไร ? กำหนดอย่างไร ? นั่งอย่างไร ? จึงเอ่ยถามท่านในวันหนึ่งที่ไปหาท่าน (ช่วงหลัง ๆ ที่ข้าพเจ้าไปหาท่าน จะขอนั่งสมาธิด้วยตลอด คิดเอาเองว่าจะเอาให้ครบทั้งทาน ศีล และภาวนา) ว่าเวลาปฏิบัติท่านปฏิบัติอย่างไร ? คุณป้าตอบว่า "**ตอนแรกที่จะปฏิบัติในทุกครั้ง ก็ปฏิบัติและกำหนดเหมือนคนทั่วไป โดยกำหนดจิตไปตามฐานต่างๆ ทั้ง ๗ ฐาน หลังจากนั้นก็เข้าลึกละเอียดสุดละเอียดไปตามลำดับ และปฏิบัติได้ทั้งลืมตาและหลับตา**"

หลวงพ่อสด

ระหว่างสนทนาธรรมช่วงหนึ่ง ข้าพเจ้าถามคุณป้าถึงหลวงพ่อสด จันทสโร ว่า "หลังจากหลวงพ่อมรณภาพแล้ว คุณป้าติดต่อท่านได้ไหมคะ เคยติดต่อกับท่านไหมคะ" คุณป้าตอบว่า "ติดต่อได้ แต่จะติดต่อกรณีจำเป็นเท่านั้น" "ติดต่อกับท่านอย่างไรคะ ทางสมาธิหรือคะ" "ใช่"

ครั้งหนึ่งคุณป้าเล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงคำสอนหลวงพ่อสด เรื่องการมีคู่ครองของผู้ที่ต้องการมีครอบครัวว่า "**สำหรับคนทางโลก ถ้าต้องมีครอบครัวมีคู่ครองก็มีได้ แต่ต้องไม่เป็นน้อยใคร อย่าทำผิดศีลข้อ ๓**"

เรื่องแม่ชีเหาะไปตบลูกระเบิด

มีกัลยาณมิตรท่านหนึ่ง ปรารภให้ข้าพเจ้าฟังเรื่องที่ท่านได้ยินมากับหูตัวเอง เรื่องแม่ชีคนดังท่านหนึ่ง กล่าวว่า ท่านเหาะไปตบลูกระเบิดที่ฝ่ายสัมพันธมิตรนำมาทิ้งระเบิด สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ไม่ให้มาตกบริเวณวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

กรุงเทพฯ ว่า ท่านสงสัยขัดข้องใจอยากรู้ว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร ? ท่านจึงนำเรื่องมาเรียนถามคุณป้าฉลวยด้วยคิดว่าคุณป้าเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์ในวัดปากน้ำสมัยนั้น แต่คุณป้าไม่ตอบ ท่านนั่งเงียบเฉย

หลังจากข้าพเจ้าฟังเรื่องดังกล่าวแล้ว ก็บอกกัลยาณมิตรท่านดังกล่าวไปว่า "ไว้มีโอกาส หนูจะเรียนถามคุณป้าให้ค่ะ" วันหนึ่งเมื่อมีโอกาสอยู่กับคุณป้าตามลำพัง ข้าพเจ้าจึงเรียนถามเรื่องดังกล่าว คุณป้าฟังแล้ว หัวเราะออกมา แล้วกล่าวว่า "พี่...เขาเป็นคนโบราณ ไม่เข้าใจพูด พูดไปตามที่ใจคิดที่จริงแล้วใช้การเจริญวิชชาใช้พลังสมาธิจัดการต่างหาก..."

เรื่องของข้าพเจ้า

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้เรียนถามคุณป้าฉลวย เรื่องของตัวข้าพเจ้าเองว่า "ตั้งแต่เรารู้จักกันมาเกือบ ๓๐ ปี คุณป้าคิดว่า หนูเป็นคนอย่างไร ควรปรับปรุงอะไรบ้างและควรปรับปรุงอย่างไรคะ" คุณป้าตอบมาแทบทำให้ข้าพเจ้าต้องกลั้นหัวเราะว่า "พรพรรณนี่อะไรก็ดี เสียอย่างเดียว พูดเยอะไปหน่อย พูดให้น้อยลง คนจะเกรงใจมากขึ้น และจะปฏิบัติธรรมได้ดีขึ้นด้วย" ข้าพเจ้าถามต่อเรื่องการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าว่าควรจะปฏิบัติอย่างไรถึงจะก้าวหน้า ท่านตอบกลับมาว่า "จะปฏิบัติอย่างไหน แนวไหน ก็ทำให้มันแน่วแน่จริงจังสักอย่าง" "แล้วถ้าหนูมาปฏิบัติธรรมกายจริงจัง หนูจะสามารถเห็นดวงปฐมมรรคไหมคะ ที่อยากรู้เพราะจะได้มีกำลังใจในการปฏิบัติ" คุณป้าตอบว่า "**หลวงพ่อ(สด) กล่าวว่าถ้าคนตั้งใจปฏิบัติอย่างจริงจังแล้วจะเห็นทุกคน**"

วัตถุประสงค์ของการเขียนเรื่องนี้ ข้าพเจ้าคาดว่า**อาจเป็นประโยชน์เป็นแนวทางการปฏิบัติให้กับผู้สนใจในการปฏิบัติธรรมทั้งหลาย โดยเฉพาะผู้ที่เริ่มศึกษาและปฏิบัติธรรมใหม่ๆ ให้มีกำลังใจว่ายังมีผู้ที่ตั้งใจปฏิบัติจริงจัง และได้รับผลของการปฏิบัติจริงๆ มีอยู่ และมีเรื่องอีกมากมายที่เรายังไม่รู้ ทำให้เราต้องขวนขวายที่จะต้องตั้งใจศึกษาเรียนรู้และปฏิบัติอีกมาก เพื่อไม่ให้เสียที ไม่ให้เสียโอกาสที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ และพบพระพุทธศาสนา** รวมทั้งข้าพเจ้าเคยพูดกับคุณป้าไว้ว่า สักวันหนึ่งคำสอนต่างๆ ที่คุณป้าเมตตาแนะนำบอกกล่าวข้าพเจ้ามา จะถูกถ่ายทอดเพื่อให้เป็นประโยชน์กับผู้อื่นด้วย...ถ้าเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนพอจะมีประโยชน์อยู่บ้าง ข้าพเจ้าขอน้อมให้เป็นอาจาริยบูชาค่ะ.

ขอเชิญรับฟังรายการวิทยุ “แสงธรรมนำชีวิต”
ของมูลนิธิกลุ่มศรัทธาธรรม ดำเนินรายการโดย...
คุณอัจฉรา สุจริตวณิช
ทางสถานีวิทยุทหารอากาศเชียงใหม่
เอ.เอ็ม.๑๓๒๓ กิโลเฮิร์ท ออกอากาศทุกวันเสาร์-อาทิตย์
เวลา ๐๕.๓๐-๐๖.๐๐ น. และสามารถรับฟังได้ทาง...
www.saddhadhamma.org
“ฟังธรรมทุกวัน จิตแจ่มใสได้ปัญญา”